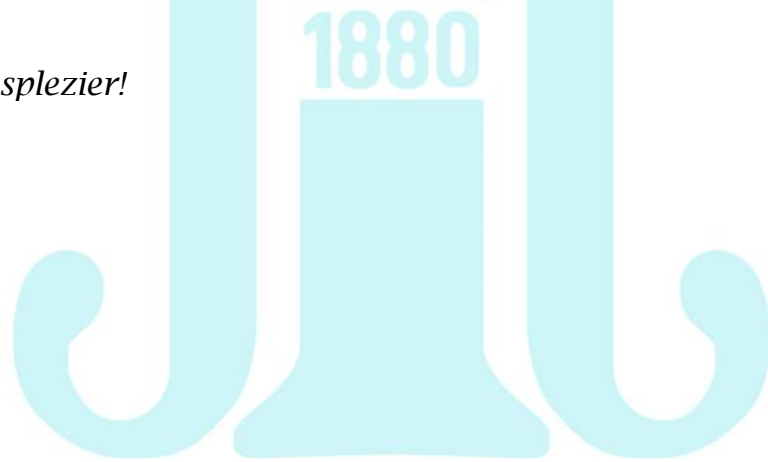


Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!



VERLOREN ZIELEN

Vier tragikomische eenakters

door

1880

Jack Staal

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1999

Nr. 2600

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VERLOREN ZIELEN* op te voeren moet de naam van auteur JACK STAAL vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/031
ISBN- 978- 90-385-0637-1

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/ Jack Staal
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

“Verloren zielen” zijn 4 eenakters die vanwege de sfeer bij elkaar passen en daarom door 2 acteurs, 1 actrice en 3 figuranten perfect als avondvullende voorstelling kunnen worden gespeeld. Het gebruiken van live muziek (bv. een saxofoonspeler) tijdens de changementen zal de samenhang nog verhogen.

A – Nachtvinders

De rosse buurt by night. Een neonverlichte mannencoté waarin de vrouw enkel wordt beschouwd als een lustobject en een wegwerpproduct. Een prostituee schetst haar wereld. Ze doet dit hard, rauw en schijnbaar zonder enig gevoel waarbij ze blijkbaar alleen haar lichaam lijkt te willen blootgeven. Al zet ze de deur uiteindelijk wel op een kier.

B – De ondervraging

Ergens in een grauwe kazerne wordt Jhonny door een adjudant van de B.O.B. ondervraagd in verband met de moordaanslag op een hormoneninspecteur. Is Jhonny echt een toevallige moordenaar zoals hij zelf beweert? Of is hij een ijskoude en berekende maffiakiller? En is de adjudant echt wel zo medelevend als hij zich voordoet?... Of is hij een wolf in een schapenvacht?

C – Gelukkige verjaardag

Een volkscafé in de regio. De simpele André, lid van het leger der eenzaten, is duidelijk verwoed op zoek naar een beetje aandacht en genegenheid op zijn vijftigste geboortedag. Niemand schijnt echter maar enigszins geïnteresseerd te zijn om hem deze twee, voor iedereen toch zo belangrijke levensfactoren te gunnen. En dat terwijl zijn leger in deze moderne tijden steeds maar groter en groter dreigt te worden.

D – Theater

Drie acteurs komen net na een voorstelling samen in een loge en laten de toeschouwers also een voyeuristische blik werpen achter de schermen, waardoor het voor iedereen duidelijk zal worden dat de komedie eigenlijk nog lang niet afgelopen is wanneer het doek valt.

DECOR

Zo sober mogelijk met als rode draad voor de vier stukken een vrij groot verplaatsbaar raam en een staande kapstok.

NACHTVLINDERS

(Het raam staat vrij ver vooraan centraal op de scène. Het wordt verlicht door een rode T.L.-lamp. Vlak ervoor een hoge kruk met rugleuning waarop een prostituee heeft postgevat. Naast haar een tafeltje met daarop een fles whisky, een longdrinkglas en een beautytasje. In de hoek staat de staande kapstok waaraan een bontjas hangt. Een stomdronken man stopt buiten voor het raam en begaapt de prostituee van boven tot onder, hierbij zijn tong op een veelzeggende manier over en weer bewegend. Uiteindelijk vraagt hij op mimische wijze hoeveel het zoal moet kosten. De prostituee steekt twee vingers op waarna de man ontsteld te kennen geeft dat ze wel gek moet zijn. Hij strompelt ontevreden mompelend voort. De prostituee neemt een spiegel en controleert haar make-up. De dronken man die op zijn stappen is teruggekeerd tikt op het raam, geeft nogmaals te kennen dat ze stapel is en verdwijnt weer.)

PROSTITUEE : 't Is kalmkes vanavond. Maar da's normaal in 't weekend. Want dan zitten ze thuis, de meeste schuinsmarcheerders. De echte koningen van de rosse buurt. Bij hun vrouw. Schoon braaf naast den open haard. Met een engelachtige look naar een koperen kruisbeeld te gapen dat er juist boven hangt. Met hun kemelharen sloffen aan en een warme chocomel in hun hand. "Moet ik er nog eens een blokske hout opgooien schat of hebt ge het warm genoeg zo?" Of ze gaan ermee naar de cinema. Naar zo een zoetzure liefdesfilm. Om op de voorste rij op haar schouder te snotteren en ondertussen heel romantisch aan dezelfde Mon Cherie te zitten zabberen. Of ze gaan ermee naar 't toneel, want dat schijnt tegenwoordig ook "een place to be" te zijn voor gelukkig getrouwde mannen die dat hun vrouw eens uitlaten. En als ze dan om vijf na den twaalven thuishkomen met hunnen bevredigde schat, die dat z'halfzat gevoederd hebben zodat ze voor ene keer eens geen koppijn zou hebben, dan gaan ze hunne passionele numero nog eens overdoen... Dezelfde verslenste passionele numero die dat ze nu al jaren aan een stuk doen. Die

numero die dat ze heel lang geleden samen op TV nog eens in “Dynastie” hebben gezien. Rechtaan... rechthout... En in den donkere hé... Met een gestreepte flanelen pyjama aan... Onder een pasgewassen donsdeken met een groot geborduurd vraagteken erop... dat van madame niet mag verschuiven of ze ligt weer met haar voeten bloot... Terwijl dat meneer ondertussen vruchteloze pogingen onderneemt om aan Joan Collins te denken. En na vijf dulle minuten van vrouwelijk erotisch gefake word er dan gesnurkt. Zwaar gesnurkt. Zo zwaar gesnurkt zelfs dat hij er niet van in slaap kan geraken. Dus ligt hij wakker, de doodbrave katholieke huisvader. Uren en uren aan een stuk ligt hij wakker. Onbevredigd. Niet voldaan. Oh ja, zijn lichaam is leeg, dat wel... maar zijne geest zit nog vol. Vol met slanke lijven. Vol met zwaar borsten. Vol met afgeronde billen... Vol met...

En zwaar zwetend onder dat groot geborduurd vraagteken begint hij te fantaseren. Te fantaseren over pikante lingerie, te fantaseren over zwarte netkousen, te fantaseren over zware mascara, te fantaseren over vulgaire standjes... Maar vooral te fantaseren... over de maandag die gaat komen. (*Bekijkt de mannen in het publiek.*) Ja, want ik ken ze... De uitslovers die dat zogezegd dikwijls moeten overwerken... Die mannen die dat zogezegd met de nacht staan maar eigenlijk een dag verlof gepakt hebben. Ik kan ze er zo uithalen. Eén voor één. Ik zie ze hier alle weken schichtig langs de gevels sluipen, de eendagsmacho's. Diep weggedoken in den hoge kraag van hunne daine frak, lichtjes beneveld van den drank, geil glurend naar de vitrines en bronstig zoekend naar een prooi die ze kunnen bespringen. Dat zijn ze, de vaste abonnees van 't kantje.

(De dronken man passeert weer. Ditmaal met een cervelaatworst in de hand die hij op en neer laat wippen.)

Ja, hier ziet ge wat zenne. En zeker als 't volle maan is. Dan krijgen wij al de freaken van de provincie Antwerpen op ons dak. De krankzinnigsten eerst. Gisteren stond er hier nog een exhibitionist voor mijn raam. Jamaar, kunt ge 't

u eigen voorstellen? Zo een halve gare die dat daar ineens zijn lange pardessus opendoet? Alleen zijn sokken had hij onderaan. En dan zou hij nog gewillen hebben dat ik er van verschoot ook, de mafkegel. Ik zie begot al vijftwintig jaar niks anders dan blote venten.

Alleen psychopaten, daar ben ik bang van. Meestal gasten waardat ge niks speciaal aan ziet. Ze zijn bloednuchter, deftig gekleed en spreken met twee woorden. Maar juist voordat ge ermee wilt beginnen houden ze een gilettesmeke voor uwe neus. Ik kan u verzekeren, als ge op zo een grellige moment uwe kop er niet bijhoudt dan kunnen ze die 's anderendaags van den tapis plain komen oprapen. 't Is eender wat ge doet, maar probeer dien beenhouwer zoveel mogelijk zijn goesting te geven... Laat hem snijden dus. Als is 't desnoods efkes in uw armen maar laat hem alstublieft snijden. Mijn beste vriendin van hierneffen wou dat niet laten doen... Die haar gordijn is nooit meer open geweest. Die hebben ze 's morgens gevonden... Volledig gestroopt. (*grijpt naar haar whisky*) De risico's van 't vak noemen ze dat. 't Heeft zelfs nog niet in de gazet gestaan.

(De dronken man tikt op de ruit, discussieert weer over de prijs en komt al zingend binnen.)

MAN : Ik zie hele grote bloemkolen!... Hé schat... Doet ge er euh... Doet ge er niet wat af?

PROSTITUEE : Mateke, ge zijt hier niet op de rommelmarkt hé.

MAN : Nee, zoiets heb ik op de rommelmarkt nog nooit niet gezien, dat moet ik zeggen!

PROSTITUEE : Tweeduizend. Te pakken of te laten.

MAN : (*twijfelt*) Zeg, gij zijt toch gene vent zeker hé, want euh... Ik heb verleden week bij Jambers nog zo een farceke gezien en euh...

PROSTITUEE : Nee, ik ben gene travestiet. Ik ben een vrouw. Allez, hoe zit het? Tweeduizend, te pakken of te laten.

MAN : Tja... (*Wil met zijn hand naar haar borsten reiken.*) Pakken dan maar zeker.

PROSTITUEE : *(Weert hem af en steekt haar hand uit.)* Boter bij de vis hé schat.

MAN : Boter?

PROSTITUEE : Centjes lieveke, centjes.

MAN : Ah... *(Haalt zijn portefeuille boven en draait zich wantrouwend om.)* Pas op hé, want ik ken jullie... *(Geeft haar na enig gerommel een briefje.)* Hier zie.

PROSTITUEE : *(geeft het terug)* Tweeduizend heb ik gezegd. Geen tien.

MAN : *(verwisselt het)* Amai, gij zijt ook geen gemakkelijke hé.

PROSTITUEE : Zijt blij da'k zo fair ben of ge had vorige week voorniet gaan werken. *(Ze sluit de gordijnen terwijl hij zijn broek laat zakken.)* Hela, 't is hierneffen te doen hé cherie. Hang uw kleren maar aan de kapstok en leg uw handen al maar op de chauffage. Ik ben er direct.

MAN : *(Strompelt met zijn broek nog steeds op de knieën de aanpalende kamer binnen.)* Hele grote bloemkolen!

PROSTITUEE : Die feestvarkens kwamen er vroeger bij mij niet in, dat kan ik u wel vertellen. Maar ja, als ge zo stillekesaan in den herfst van uw leven komt hebt ge ze niet meer uit te kiezen. Ge moet tenslotte leven. En liefst luxueus leven. Incognito misschien maar wel luxueus. Want zeg nu zelf, waar doet ge een job als dit anders voor. Nier voor mee uit te pakken dat zeker niet. Want diezelfde flierefluiters die dat hier 's nachts "mon amour" in uw oor komen fluisteren durven den anderen dag nog niet meer in uw ogen zien als ge ze toevallig tegen 't lijf loopt.

En als ge nog jong en knap zijt dan trekt g'u eigen dat nog zo hard niet aan, dat ge in feite een paria zijt... Ge verdient geld als slijk dus dat maakt veel goed. Ze stonden hier twintig jaar geleden aan te schuiven zoals bij den bakker voor een brood. Den ene was nog niet buiten of den andere was al binnen. Ik moest om 't half jaar een nieuwe matras kopen, dan weet ge genoeg zeker.

Maar da's voorbij... De jaren laten hun sporen na. En 't is in deze branche zoals in de sport hé. Keihard. Als ge te oud wordt dan moet ge eraf, zo simpel is 't. Dan is 't gedaan. Dan wordt ge afgeschreven. Zelfs in de officiële statistieken. Dan hebt ge opgehouden te bestaan. Want ge hebt geen recht op

sociale voorzieningen als prostituee zenne. Nog niet bijna. Het oudste beroep ter wereld maar d'r is nog altijd niks voor voorzien. Een opendeurdag elk jaar ja. Maar geen pensioen hé! Dat zeker niet. Want daar stemmen ze tegen, diezelfde politiekers die dat hier tussen licht en donker hun gangen komen gaan. En binnen een goei jaar is 't bij mij zo ver. Dan ga ik na vijftwintig jaar eindelijk eens kunnen doen wat da'k eigenlijk al wou doen den eersten dag da'k in dit milieu ben binnengestapt... namelijk eruitstappen. (*Hevig gesnurk uit de aanpalende kamer.*) 't Is niet waar hé! (*gaat er binnen, off*) Héla maatje, wat komt gij hier eigenlijk doen? Slapen of vogelen?

MAN : Hu?

PROSTITUEE : Kom eens hier, kom.

MAN : Hé, wat zijt ge van plan? Dat was toch niet afgesproken!

PROSTITUEE : Zonder een caoutchoue frak komt ge bij mij niet binnen schat.

MAN : Jamaar...

PROSTITUEE : En blijft gij maar stillekes vanonder liggen of ge kotst hier subiet heel den boel nog onder. Ge zou den eerste niet zijn.

MAN : Ik wil uw grote bloemkolen zien.

PROSTITUEE : Jot, gij denkt dat ik hier voor die onnozele tweeduizend frank nog eens een ongelofelijke striptease gaan weggeven ook zeker. Blijft maar kalmkes liggen zie en doe uw ogen maar toe dan zijt ge'r zo vanaf. Allez, zijn w'r? (*Luid en hevig gepiep van het bed. Gekreun van de man. Na een zeer korte tijd.*) Hup zie, ge kunt weeral voort voor een tijd.

MAN : Is dat nu al gedaan?

PROSTITUEE : Voor zover da' kik kan zien wel ja... (*geluid stromend water.*)

MAN : Jamaar, ik wou nog een hele numero doen!

PROSTITUEE : Dan zult ge toch morgen eens moeten terugkomen schat ik, want uwe Rambo is op 't ogenblik niet veel meer waard dan een heel klein klein kleuterke...

MAN : Jamaar...

PROSTITUEE : Als ge u eigen wilt wassen, daar is de pompbak. (*Verslijnt in de deuropening maar draait zich nog eens om.*) Maar durf er niet in te pissen hé! (*tot publiek*) Da's een jongman, daar moet ge nog niet aan twijfelen.